

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: A. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č.j. OAM-36/LE-LE05-LE05-2016, E.č. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Vratislavu Polkovi, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši 6.800,- Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 2.5.2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č.j. OAM-36/LE-LE05-LE05-2016, E.č. „X“, jímž byla jako nepřipustná shledána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

Žalobce současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů, přičemž usnesením ze dne 8. 11. 2016, č.j. 42 Az 17/2016 – 27, soud nevyhověl návrhu žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů, neboť řízení ve věci mezinárodní ochrany je sice od soudního

poplatku osvobozeno a první podmínku pro ustanovení zástupce z řad advokátů, tak měl soud za splněnou, avšak vyhodnotil, že podaná žaloba splňuje veškeré stanovené náležitosti k jejímu meritornímu projednání, a měl za to, že ustanovení zástupce v předmětné věci je tak nadbytečné. Uvedené rozhodnutí bylo rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č.j. 5 As 286/2016 – 17, zrušeno, a proto soud po obdržení prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech žalobce ustanovil žalobci usnesením ze dne 5. 4. 2017, pod č.j. 42 Az 17/2016 – 42, zástupce z řad advokátů. Vzhledem k tomu, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci předáno, a tedy doručeno dne 6. 5. 2016, skončila patnáctidenní lhůta k podání žaloby v pondělí 23. 5. 2016, neboť konec lhůty připadl na sobotu 21. 5. 2016. Žalobce předal žalobu k poštovní přepravě dne 20. 5. 2016. Lhůta tedy byla zachována a ustanovený zástupce měl jeden den na případné doplnění či rozšíření žaloby o žalobní body. Ustanovený zástupce zaslal soudu dne 3. 5. 2017 podání, v němž konkretizoval žalobní body uplatněné žalobcem.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném ke konkrétním okolnostem případu, čímž porušil ust. § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Žalobce dále uvedl, že žalovaný porušil ust. § 25 zákona o azylu, neboť nebyly v předmětném řízení dány důvody pro jeho zastavení.

Žalobce se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy.

Žalovaný vyhodnotil, že jeho žádost neobsahuje žádnou novou skutečnost, pro kterou by mělo dojít k meritornímu projednání jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce připustil, že v minulosti podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy z povolání k výkonu vojenské služby. Nyní mu však byl domů doručen povolávací rozkaz, což považuje za novou skutečnost. K jeho předvolání do armády došlo až po vydání rozhodnutí o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tak považuje podmínky uvedené v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, které musejí být splněny kumulativně, za nesplněné. K tomu žalobce doplnil, že obava z ozbrojeného konfliktu se může zdát důvodem totožným, avšak okolnosti této obavy jsou odlišné, kdy odlišnost spatřoval oproti předchozí žádosti v již doručeném povolávacím rozkaze. Jeho opakovaná žádost tak měla být meritorně projednána a nikoli shledána nepřipustnou. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2009, č.j. 1 Azs 43/2009-66, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval projednatelností podané žádosti o mezinárodní ochranu.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, neboť neprokazují porušení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o správnosti aplikace ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť zjistil skutečný stav věci, předmětné řízení posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si podklady, tedy objektivní informace potřebné pro vydání rozhodnutí. Žalobce byl s podklady seznámen

a možnost uvést námitky proti způsobu jejich využití ani zdrojům informací nevyužil. Žalovaný připomněl, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 30. 4. 2015 a důvody uvedené ve druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou téměř identické. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce v předmětném řízení nese břemeno tvrzení a důkazní. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č.j. 4 Azs 151/2005 – 86. Žalovaný se nedomnívá, že by postupem podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu porušil zákon a napadené rozhodnutí bylo nezákonné nebo žalobce jakkoli zkrátil na jeho právech. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 27. 3. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní uvedl, že žádá o azyl v České republice, protože se byl v době SSSR ve válce a nyní, když je na Ukrajině, jej chtějí odvést, protože má hodnost a sloužil tři roky. Z protokolu Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 1. 4. 2016 soud zjistil, že žalobce je rozvedený, je schopen se dorozumět česky, ukrajinsky a rusky, je pravoslavného náboženského přesvědčení, nemá žádné politické přesvědčení. Do České republiky přicestoval autobusem přes Polsko na polské pracovní vízum, které bylo platné do 31. 12. 2011. Až na vysoký krevní tlak je zdrav. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu doplnil, že pobíral vojenský důchod, ale ten mu sebrali, neboť nyní žije v České republice. Volala mu matka, že má doma povolávací rozkazy, měl hodnost a pět let studoval vojenské právo. Chtějí ho přednostně. Má strach bojovat, už nechce válčit.

Z evidenční karty žadatele bylo zjištěno, že poprvé žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 4. 2015. Z odůvodnění rozhodnutí ve věci první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 6. 2015, č.j. OAM-80/LE-BE02-LE22-2015, bylo zjištěno, že svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodnil tak, že se obává povolání do armády, že bude muset bojovat. Přičemž ve vlastnoručně psaném

prohlášení zopakoval, že žádá o azyl, neboť dostal již mnoho povolání do armády. V první žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebylo žalobci vyhověno a mezinárodní ochrana mu nebyla přiznána. Žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 3. 2016 je tak druhá v pořadí.

Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 5. 2015, č.j. KRPA-170086-34/ČJ-2015-000022, bylo zjištěno, že podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 3 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015 zabývající se posouzením mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 15. 8. 2015 a ze dne 9. 12. 2015, výroční zprávu Human Rights Watch z 27. 1. 2016 a informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 10. 2015, č.j. 115045-LPTP o podmínkách výkonu vojenské služby a postihu za nenastoupení k výkonu vojenské služby.

Dle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného

konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud se zabýval námitkou žalobce, jež má spočívat zejména ve skutečnosti, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav.

Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a jednak z předchozího azylového řízení. Žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 4. 2015. Jako důvod své žádosti uvedl, že v případě návratu do vlasti se obává, že bude povolán do armády a bude muset bojovat. Prohlásil, že jeho zdravotní stav je dobrý a na vlastnoručně psaném prohlášení zopakoval, že žádá o azyl, protože dostal již mnoho povolení do armády. Rozhodnutím ze dne 18. 6. 2015, č.j. OAM-80/LE-BE02-LE22-2015, E.č. „X“, nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena.

Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 27. 3. 2016. Jako důvod své žádosti uvedl, že žádá o azyl v České republice, protože byl v době SSSR ve válce a nyní, když je na Ukrajině, jej chtějí odvést, protože má hodnost a sloužil tři roky. Na Ukrajině pobíral vojenský důchod, ale ten mu sebrali, neboť nyní žije v České republice. Volala mu matka, že má doma povolávací rozkazy, měl hodnost a pět let studoval vojenské právo, proto ho chtějí přednostně. Má strach bojovat, už nechce válčit. Žalobce tedy uvedl shodně jako v předchozí žádosti obavu z probíhajícího válečného konfliktu.

Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce neuvedl v nové žádosti žádné nové skutečnosti, a proto žalovaný postupoval podle ust. § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, když byla kumulativně naplněna všechna kritéria uvedená v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu.

V daném případě žalobce neuvedl žádné nové, relevantní skutečnosti, jež by nasvědčovaly závěru, že by byl příslušníkem určité sociální skupiny, jež je pronásledována pro příslušnost k této skupině či pro názory či přesvědčení, které zastává, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemá pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok, a postupoval podle ust. § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu.

K námitce žalobce, že nebyly splněny podmínky pro užití ust. § 10a písm. e) zákona o azylu soud uvádí, že ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 27. 3. 2016 je již druhou v pořadí, a proto se jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Současně musejí být splněny podmínky o uvedení nových skutečnostech, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Jak soud konstatoval výše, důvody, které žalobce vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jsou totožné s důvody uvedenými v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tvrdil, že nově tvrzenou skutečností je doručení povolení do armády. Soud se neztotožnil s tímto tvrzením žalobce, neboť v rozhodnutí o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 6. 2015, č.j. OAM-80/LE-BE02-LE22-2015, E.č. „X“, je uvedeno, že žalobce sám na vlastnoručně psaném prohlášení zopakoval, že žádá o azyl, protože dostal již mnoho povolení do armády. Soud má tak za prokázané, že situace žalobce a jeho tvrzení v opakované žádosti o udělení

mezinárodní ochrany jsou zcela totožná, přičemž žalovaný nepochybil, když v předmětném řízení aplikoval ust. § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť správně vyhodnotil, že žalobce nové skutečnosti ve své druhé žádosti neuvedl.

K odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2009, č.j. 1 Azs 43/2009-66, který je dostupný na www.nssoud.cz, soud uvádí, že neshledal nesoulad mezi citovaným judikátem Nejvyššího správního soudu a rozhodnutím žalovaného. Žalobce neuvedl v opakované žádosti žádnou nově tvrzenou skutečnost, jak ostatně rozsáhle soud rozvedl v předchozí části odůvodnění tohoto rozhodnutí. Z těchto důvodů byl postup žalovaného zcela v souladu s citovaným judikátem Nejvyššího správního soudu, neboť opakovaná žádost žalobce byla založena na zcela stejných důvodech jako žádost předchozí, a proto mohla být v souladu s citovaným judikátem Nejvyššího správního soudu shledána nepřipustnou. Soud proto shledal námitku žalobce nedůvodnou.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil ust. § 12 a § 14a zákona o azylu. Blíže uvedený žalobní bod nerozvedl. V této souvislosti soud poukazuje na ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jenž žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž bude zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 4 Azs 149/2004-52, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce je tedy povinen v žalobě či jejím doplnění ve lhůtě k podání žaloby, tj. patnácti dnů, vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. K uvedeným neurčitým žalobním bodům, tak soud nebyl povinen přihlížet, neboť žalobce ani jeho zástupce žalobu v zákonem stanovené lhůtě nedoplňli. Nicméně v dané věci se jedná o přezkoumání řízení o udělení mezinárodní ochrany, a proto soud z procesní opatrnosti přistoupil k věcnému posouzení důvodů pro udělení azylu.

Žalobce uváděl, že v případě, že by byl vrácen do své vlasti, by byl povolán do armády a případně nasazen do bojů. V tomto směru soud považuje za podstatné, že žalobce sám netvrdil, že by mu ve výkonu vojenské služby bránila skutečnost zakládající relevantní pronásledování (např. náboženské důvody), ale omezil se pouze na tvrzení, že nechce bojovat ve válce. Co se týče obavy z nasazení do bojů v občanské válce proti separatistickým regionům na východě země, soud uvádí, že žalovaný již v rozhodnutí o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podrobně rozebral základní povinnosti občanů k vlastnímu státu týkající se výkonu vojenské služby, i mezinárodní náhled na tuto problematiku. S jeho názorem nelze než souhlasit. Branná povinnost a povolání do armády patří k nejzákladnějším závazkům příslušníků jednotlivých států, přičemž požadování jejího výkonu nelze obecně považovat za azylově relevantní důvod. To ostatně vyplývá i z konstantní judikatury soudů, např. Nejvyšší správní soud uvedený závěr vyslovil již v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č.j. 5 Azs 4/2004 - 49 (dostupném též na www.nssoud.cz): „*Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“ Odmítání vojenské služby tedy samo o sobě ještě odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. 12 písm. b) zákona o azylu nezakládá, a to ani v případě, že by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.

O azylově relevantní důvod by se mohlo jednat např. v případě vymezeném v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, č.j. 6 A 509/94-27, kdy by se žalobce musel: „*podílet se na bojových akcích, z hlediska přirozenoprávního mezinárodním společenstvím obecně odmítaných (jako např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění zajatců ap.) a nikoli z pouhé averze k vojenské službě nebo ze strachu o život.*“ Ze zpráv mezinárodních organizací a Ministerstva zahraničních věcí České republiky obstaraných žalovaným v průběhu správního řízení však nevyplyvá, že by se takových činů regulární armáda na Ukrajině dopouštěla. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem soud námitku žalobce obavy z povolání do armády shledal nedůvodnou.

Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u něho nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu na Ukrajinu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v předchozím rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. S poukazem na dostupné zprávy o Ukrajině, které jsou součástí správního spisu a které si žalovaný v předmětné věci opětovně vyžádal, je zřejmé, že žalobci v případě návratu na Ukrajinu nehrozí vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Vzhledem k uvedeným okolnostem považuje soud námitku žalobce za nedůvodnou.

Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Vratislavu Polkovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 5. 4. 2017, č.j. 42 Az 17/2016 - 42, s datem nabytí právní moci dne 20. 4. 2017. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 6.800,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč - převzetí věci dle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a doplnění žaloby dle ust. § 11 odst. 1 písm. d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“) a z částky 300,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovený zástupce není plátcem DPH. Odměna bude zástupci vyplacena v obvyklé lhůtě k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližě následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 10. května 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová